

sion om, hvorvidt det er velfærd eller skattelettelser? Er man enig i, at der også skal sættes ind her, sådan at vi kan sikre velstanden, så den kan være forudsætningen for velfærden?

Kl. 10:08

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:08

Peter Christensen (V):

Det er vi sådan set enige om. Jeg synes også, at det er hele det tankesæt, der jo afspejler sig i globaliseringsaftalen. Når uddannelse er hovedelementet i en globaliseringsaftale, er det jo, fordi det er vores svar på, hvordan vi kan håndtere den øgede konkurrence, vi bliver udsat for fra lavtlønslande som Kina og Indien. Der vil Danmark aldrig kunne være et land, der kan konkurrere med så lave lønninger, og det skal vi heller ikke. Vi skal kunne noget mere.

Det er derfor, at uddannelse er helt centralt, og det er også derfor, at vi har en målsætning om at skulle have alle unge igennem en ungdomsuddannelse. Det har vi allerede nu gennemført og foreslået en lang række helt konkrete værktøjer til hvordan vi når, men igen, hvis der er ideer, som ikke er blevet løftet, og som kan bidrage til at opfylde den her målsætning, så lad os få dem på bordet.

Kl. 10:09

Formanden:

Vi siger tak til hr. Peter Christensen, og så er det hr. Morten Bødskov som ordfører.

Kl. 10:09

(Ordfører)

Morten Bødskov (S):

Venstre, så bliver det til noget – stod der på tusindvis af plakater landet over i valgkampen. Da var der råd til det hele og ingen grund til bekymringer. Efter valget var løfterne glemte. Den smilende statsminister var pillet ned af lygtepælene. Der var alligevel ikke råd til det hele.

Statsministerens nytårstale ændrede alt: Nu skulle de offentligt ansatte udvise mådehold, og kort tid efter fik landets kommuner besked om at spare 1 mia. kr. på den grundlæggende velfærd i 2009, og med genfremsættelsen af finansloven står det klart, at bl.a. ungdomsuddannelser, videregående uddannelser, kultur, politi og forsvar skal spare 1 mia. kr.

Det gode spørgsmål er, hvorfor der alligevel ikke var råd til det hele, og et endnu bedre spørgsmål er, hvorfor regeringen ikke fortalte dette til vælgerne under valgkampen. Svaret er enkelt: Havde regeringen fortalt vælgerne sand-

heden under valgkampen, var den ikke blevet genvælgt. Så enkelt er det.

Årsagen til, at der alligevel ikke er råd til det hele, er lige så enkel. Regeringen har brugt de penge, som skulle løfte vores fælles velfærd, til skattelettelser. Prisen betales nu af vores børn, pensionisterne, politibetjentene og de studerende. Det er dem, der kommer til at mærke milliardbesparelserne i vuggestuen, på plejehjemmet, på erhvervsskolen og på politistationen. Det er ikke holdbart, og en uansvarlig økonomisk politik har sat grundlaget for den stabile fremgang for vores velfærdssamfund over styr.

Velstand, velfærd og samhørighed kommer ikke af ingenting, men af klare politiske valg. Derfor har vi i Socialdemokratiet fire klare prioriteter til forhandlingerne om dette års finanslov:

Der skal investeres mere i vores velfærd. Vi skal have klare velfærdsrettigheder og ikke uforpligtende kvalitetsstandarder, som ingen vil tage ansvaret for bliver til noget.

Fattigdommen skal bekæmpes. Vi har behov for mere samling, mere sammenhængskraft og ikke større splittelse i vores samfund.

Vi skal investere i Danmarks fremtid. Vi skal med andre ord investere i det, vi lever af: uddannelse, forskning og bedre vilkår for nye virksomheder – og så skal vi investere i det, vi lever for: kulturen, naturen og vores ansvar uden for det her lands grænser.

Miljøet skal beskyttes. Alle taler om miljø og klima, men regeringen gør intet, og alt imens går det den gale vej med vores indsats for et bedre miljø.

Vores velfærdssamfund står med andre ord ved en korsvej, og uden et sporskifte fastlåser vi en udvikling, som er i direkte modstrid med de grundlæggende værdier bag velfærdssamfundet.

Der var engang, hvor Danmark var kendt som et samfund, der aktivt bekæmpede fattigdom, men på trods af høj beskæftigelse er fattigdommen steget siden 2001. Årsagen er klar, desværre, vi har en regering i det her land, der har valgt fattigdom som svaret til de, der i forvejen har det allerværst i vores samfund. Det er intet mindre end en skandale. Kontanthjælpsloft og den såkaldte starthjælp fastholder tusindvis af danskere i fattigdom. Siden 2001 er antallet af børn, der lever i fattigdom, steget, og flere familier bliver sat på gaden, fordi de ikke længere kan betale deres husleje.